

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Inoffensa valetudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Imbecillitatem humanæ vitæ Sacerdotes Ægyptii nullo significantiore ostendebant hieroglyphico quam cardui flore figurato, quem Græci *Συδάμιος* vocant. Unicaulis enim carduus simulae scolymo in calicem apparuerit, florem purpureum mittit inter medios aculeos celeriter confescentem, & abeuntem cum aura; perinde ac spes nostræ plurimum evanescent, & minima quoque de causa homines plerumque exanimantur.

MORBI. CAP. XVI.

SI vero morbos, quibus plurimum tentatur affligiturque humanum genus, significare voluissent, Fremi fecissent flores; vel quia rerum natura flores odoresque de die in diem gignit, magna hominum admonitione, quæ spectatissime florent, evestigio marcescere, & ut apud Eliam est: *Omnia caro fœnum, & omnis gloria eius flos agri*: sive ut Cyprian. reddit, *omnis eius claritas, ut flos fœni*: simulae enim fœnum aruit, decedit & flos: id quod fatidicus etiam Rex lamentatur, cum olla sicut fœnum aruisse clamat, vel quia tradunt Magi, colligi anemonas (sic enim Græci vocant) tertianis & quaternis remedio, postea alligari florem panno rosco, & in umbra asservari, ita cum opus sit ad alligari. Florem hæc habet aut phœnicum, aut purpureum, aut lacteum, qui se nunquam aperit, nisi vento spirante, unde & nomen accepit, *ἀνὰ τὴν ἀρίστην* scilicet. Quamvis non sum nescius, eruditos esse authores, qui hoc nomine flores omnes intelligant in huiusmodi significatum, quod floribus omnibus contingat, spirante vento aperiri. Ad eorum vero quæ pulchra, grata, & amabilia potamus, imbecillitatem in dicendam, Catullus affectus aliquot accidere ait, velut præti ultimi flos prætereunte postquam tactus aratro. Quam sententiam dixisse semel non sat habuit, quare abibi eandem repetit:

*Ut flos in sepe secretus nascitur hortis
Ignotus pecori, nulli contusus aratro,
Quem mulcent aura, firmat Sol, educat imber,
Multi illum pueri, multa optavere puella.
Idem cum tenui captus desloruit ungui,
Nulli illum pueri, nulla optavere puella.*

Quem Maro imitatus ait:

Purpureus veluti cum flos suavis aratro. Languescit moriens.

Neque forte importune dixerim, loco hoc herbam in Divinis literis, ut apud Eucherium, hieroglyphicum esse iucunditatis, nonnunquam indicare quædam animæ proficientis rudimenta, quæ mox florem, hoc est, spem, inde semen, hoc est, fructum datura sit. Ad superiorem vero sententiam Hilarius in Matthæum, sub hieroglyphico fœni nomine gentes à Deo sæpe nuncupatas ait: *Germen*, inquit hic, *illud est quod virtutis sua flore dilapso, ad calorem Solis arescit. Igitur requies nulla gentibus: neque mortis, ut volumus compendia quies dabitur, sed ipsis corporibus etiam æternitas destinabitur, ut ignis æterni in ipsis sit æterna materies, & in universis sempiternis exerceatur ultio sempiterna. Et hoc illud est quod Paulus ait: Omnes quidem resurgimus, sed non omnes immutabimur.*

DE AMARANTHO. CAP. XVII.

DE humana vitæ imbecillitate, bonisque caducis & ante diem ereptis, hæc per florum imagine Ægyptii afferre consueverunt.

IN OFFENSA VALETUDO.

CAP. XVIII.

CONtra vero si quem inoffensa valetudine vixisse corporis ad extremum usque dignitate virtutibusque servatis, hieroglyphicè ostendere voluissent, amaranthi corollam capiti ejus imponere

Esaiâ 40.
Verè fœnum est populus.

Eni. li 9.
Herba hieroglyphicè.

A mos erat. Est autem amaranthus (spica purpurea verius quam flos aliquis, aservaturque decer-
 pra, ac postquam defecere cuncti flores, madefactus aqua reviviscit, & hybernas coronas facit :
 summaque ejus hæc natura nomen invenit *id est in ægypto* id est, propter ea quod minime
 marcescat, Amaranthus sit appellatus. Hinc Thesalia ad tumulam Achillis libamina & expiatio-
 nes quotannis oraculi Dodonæi admonitione ferre jussi, cum omnia quæ sacrificio rite operando
 necessaria essent, ex solo patrio asportare consueissent, duos quippe Tauros, alium unum, nigrum
 alterum, utrumq; vero mansuetum: sylvam ex monte Pelio cælam, ignem ex Thesaliâ, molamque
 & aquam ex Sperchio hausitam. Coronas insuper amaranthinas primi omnium excogitaverunt,
 easq; ad sacrum ejusmodi ferri sanxerunt, ut si forte venti navem repulissent, aut alia quapiam
 de causa mora injecta esset, coronæ tamen neq; flaccidæ, neq; deformes suspenderentur.

*Hæc à Plin.
 l. 21. c. 8
 Idem Mart.
 thelus in
 Diosco. l. 4.
 cap. 52.*

DE FERULA.
 CASTIGATIO INGENUA. CAP. XIX.

B Q uam Baccho sacram, & inde *in ægypto* ministros ejus multi tradidere. Sed quod ea de
 causa Baccho dedicetur, quia Asini ea vescantur avidius, quam animalibus reliquis, ut tradit
 Plinius, præsentaneum sit venenum, leve commentum forsân videatur, quamvis non ignoremus
 animal id gratissimam fuisse Libero patri victimam. Id vero magis arridet quod à Plutarcho ac-
 ceptimus libro de instituendis mulieribus: hic enim & ferulam & oblivionem Baccho dedicatas ait:
 Ferulam quidem, propterea quod virga ea admonitionem significat, qua pueros castigare soliti
 sunt veteres, ut se quoq; subduxisse manum ferulæ proficetur Juvenalis: itaq; innuere voluerint,
 quæ per ebrietatem admilla tantum sunt, puerili indigeant castigatione. Oblivionem addidere,
 pato, per lyncis ejusdem Bacchi simulacrum, quæ patiendo si casu aliquo avertat oculos, propo-
 si tibi obliviscatur, ut ajunt, & alium querat. Ajebant vero eorum recordari non oportere, quæ
 inter vina dicta factave essent; notum enim illud est, *non pœnitentia evitanda*. Quod si quid est cujus
 meminisse debeat ebrius, ea dubio procul omnia, ut Pythagoræ sententia est, non tantum remini-
 sci, sed idem idem etiam animo repetere debet, quæ in ebrietate ridicula aut perniciofa dixerit fe-
 ceritve: id enim unam esse evitandæ ebrietatis remedium. Nam & Anacharsis ita nos docuit ebrie-
 tatem cavere, si quæ ebrii faciant, inspexerimus. Quod vero Plutarchus admonendis mulieribus
 ferulam adhibet, aurem nobis vellere videtur, ne distichi illius immemores simus, quod toto terra-
 rum orbe cantatissimum est:

*Plin. l. 21.
 cap. 1.
 Ebrietatis
 remedium.
 Odi me-
 morem
 compato-
 rem.
 D. Laer-
 tius in ejus
 vita.*

*Nux, asinus, mulier, simili sunt lege legati:
 Hæc tria nil recte sciunt, si verba cessent.* Sed joco jam satis.

